

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3087/2024
27.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Ненадић, адвокат из ..., против тужене Јавне медијске установе „Радио – телевизија Србије“ Београд, чији је пуномоћник Јована Томић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1961/24 од 30.05.2024. године, у седници одржаној 27.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1961/24 од 30.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1961/24 од 30.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1023/22 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца повучена у делу у којем је тражио да суд утврди да је због повреде права на једнаку зараду ништава одредба члана 3. став 1. Уговора о раду бр. ... од 23.05.2018. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете због изостале зараде у периоду од марта 2019. године до марта 2020. године, услед повреде права на једнаку зараду за исти рад, исплати укупан износ од 364.656,28 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне износе од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да за тужиоца уплати припадајуће доприносе на појединачне износе изостале зараде наведене у ставу другом изреке пресуде, за период од марта 2019. године до марта 2022. године и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код РФ ПИО, за здравствено осигурање код РФЗО и за осигурање за случај незапослености код НСЗ. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 186.436,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1961/24 од 30.05.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1023/22 од 31.01.2024. године у ставу другом, трећем и

четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Из наведеног произлази да погрешна примена материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

У овој правној ствари правноснажном пресудом је одлучено усвајањем тужбеног захтева тужиоца за накнаду штете у висини мање исплаћене зараде за период од марта 2019. године до марта 2020. године, услед повреде права на једнаку зараду за исти рад. Одлука је донета применом одговарајућих норми материјалног права из члана 104. став 2. и 3. Закона о раду и члана 38. став 2. Колективног уговора туженог важећег у спорном периоду, на конкретно чињенично стање да су тужилац и упоредни радник обављали идентичне послове у истој организационој јединици, са истим степеном стручне спреме (средња стручна спрема) и са положеном „Б“ и „Ц“ категоријом возачког испита. Оцена испуњености услова за пружање тражене правне заштите тужиоца у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања. Стога, по оцени Врховног суда, није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе, нити постоји потреба за новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном

поступку. Том одредбом Закона је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 12.04.2022. године, а вредност предмета спора је 364.656,28 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање и престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена и у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**